

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoPr/8/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114224096
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5114224096.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: B. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX/X, XXX XX X., zastúpený JUDr. Jaroslavom Bódišom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom M. XX, XXX XX O., proti odporcovi: STAV AK s.r.o., so sídlom Rosina 642, IČO: 46 650 181, o náhradu mzdy vo výške 2.035,16 Eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 40Cpr/1/2014-269 zo dňa 05. júna 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporca **j e p o v i n n ý** nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 99,68 Eur s povinnosťou zaplatiť ich na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Jaroslava Bódiša, advokáta so sídlom M. XX, XXX XX O. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy vo výške 2.035,16 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.920,00 Eur od 16.05.2014 do 18.05.2014, zo sumy 1.615,16 Eur od 19.05.2014 do 02.06.2014, zo sumy 1.115,16 Eur od 03.06.2014 do zaplataenia a zo sumy 920,00 Eur od 16.06.2014 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (v poradí prvý výrok). Odporcovi ďalej uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 2.231,69 Eur pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 2.109,69 Eur a iných trov vo výške 122,00 Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (v poradí druhý výrok). Odporcovi nakoniec uložil povinnosť nahradiť Slovenskej republike trovy konania vo výške 136,75 Eur na účet Okresného súdu Žilina do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (v poradí tretí výrok).

V odôvodnení rozsudku uviedol, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania zo dňa 15.07.2014 domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady mzdy vo výške 2.035,16 Eur s príslušným úrokom z omeškania. Právnym dôvodom uplatnenej pohľadávky bola pracovná zmluva spolu s jej dodatkom zo dňa 13.03.2014 uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom. Po vykonanom dokazovaní dospel (z hľadiska skutkového stavu veci) k zisteniu, že navrhovateľ a odporca uzavreli dňa 13.03.2014 pracovnú zmluvu na dobu určitú do 31.07.2014. Pracovný pomer bol medzi účastníkmi skončený v skúšobnej dobe dňa 15.05.2014. Navrhovateľ pracoval u odporcu od 13.03.2014 do 15.05.2014 s miestom výkonu práce Spolková republika Nemecko. Spolu s pracovnou zmluvou uzavreli účastníci konania dňa 13.03.2014 Dodatok k pracovnej zmluve, ktorým sa dohodli, že čistý príjem navrhovateľa je 8,00 Eur/1 hod. v čistom odvedenej práce v príslušnom kalendárnom mesiaci s tým, že hodinová sadzba je podmienená odvedeným pracovným výkonom určeným zamestnávateľom. V dodatku sa zároveň dohodli, že vyššie uvedená hodinová sadzba nie je konečná a môže byť navýšená na základe dobre

odvedeného pracovného výkonu. Okresný súd na podklade vykonaného dokazovania ďalej ustálil, že navrhovateľ odpracoval pre odporcu ako svojho zamestnávateľa v marci 2014 100 hodín, v apríli 2014 240 hodín a v máji 2014 115 hodín. Uvedený rozsah navrhovateľom odpracovaných hodín potvrdili i svedkovia P. F. a P. O., ktorých výpovede okresný súd vyhodnotil ako logické a navzájom sa dopĺňajúce. Okresný súd ďalej vyšiel zo zistenia, že odporca za mesiac marec 2014 vyplatil navrhovateľovi (na dvakrát) dohodnutú mzdu 800,00 Eur, za mesiac apríl 2014 mu zo mzdrového nároku 1.920,00 Eur vyplatil len 804,84 Eur (dňa 19.05.2014 sumu 304,84 Eur, dňa 03.06.2014 sumu 500,00 Eur) a za mesiac máj 2014 mu zo mzdrového nároku 920,00 Eur nevyplatil nič. Vo vzťahu k otázkam, ktoré boli v prejednávanej veci medzi účastníkmi sporné (výška čistého príjmu navrhovateľa za odpracovanú 1 hodinu a počet odpracovaných hodín v žalovanom období od 01.03.2014 do 15.05.2014), okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že mzda za odpracovanú 1 hodinu bola jasne dohodnutá v dodatku k pracovnej zmluve, ktorý bol výsledkom vzájomného rokovania účastníkov i vyššie označených svedkov. Pokiaľ obrana odporcu bola založená na tom, že obsah pracovnej zmluvy bol iný (dohodnutá mesačná mzda vo výške minimálnej mzdy 352,00 Eur brutto mesačne, resp. 40-hodinový týždenný pracovný čas), okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že nie je možné, aby zamestnanec s miestom výkonu práce v Nemecku súhlasil, že bude odmeňovaný za vykonanú prácu minimálnou mesačnou mzdou platnou na území Slovenskej republiky vo výške 352,00 Eur brutto pri ochote zostať aj na dlhšie obdobie. Navyše dohoda o výške hodinovej mzdy uvedená v dodatku k pracovnej zmluve bola aj obsahom predzmluvného rokovania, čo nakoniec potvrdil konateľ odporcu i svedkyňa O. O.. Dodatok k pracovnej zmluve poskytol jasnú informáciu o výške hodinovej mzdy. Neurčitosť podmienky, na ktorú bola dohodnutá hodinová mzda viazaná, nemôže byť vykladaná na ťarchu zamestnanca. Ďalším dôvodom podporujúcim tvrdenie navrhovateľa o výške dohodnutej mzdy svedčí i vyplatenie mzdy odporcom navrhovateľovi za mesiac marec 2014, kedy vyplatenie mzdy rešpektovalo dohodu o výške hodinovej mzdy, ako i rozsah 100 odpracovaných hodín. Pokiaľ medzi účastníkmi bol sporný rozsah odpracovaného pracovného času, okresný súd preferoval denné záznamy o vykonanej práci vyhotovené svedkom F., tiež prihladol na skutočnosť, že odporca ako zamestnávateľ nepredložil stavebný denník zo žalovaného obdobia z dôvodu, že sa údajne stratil. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil okresný súd ust. § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka (správne Občianskeho súdneho poriadku - poznámka odvolacieho súdu).

Proti rozsudku podal odvolanie odporcu, ktorý ho navrhol zmeniť tak, že žaloba navrhovateľa sa v celom rozsahu zamietne, eventuálne navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania uviedol, že ťažiskový písomný dôkaz - evidencia dochádzky, ktorý predložil súdu, súd v priebehu konania poskytol právnomu zástupcovi navrhovateľa a umožnil mu počas 10-minútovej prestávky, aby spolu s navrhovateľom a ďalšími dvoma svedkami, ktorí mali k veci vypovedať, spoločne diskutovali na chodbe o predložených dôkazoch. Okresný súd dal za pravdu navrhovateľovi a svedkom, že každý deň odpracovali po 10 hodín, a to napriek tomu, že podľa pracovnej zmluvy a evidencie dochádzky navrhovateľ a svedkovia pracovali len 8 hodín denne. Ak v pracovnej zmluve bol dohodnutý pracovný čas v rozsahu 40 hodín týždenne, potom navrhovateľ porušil pracovné povinnosti, ak pracoval viac bez súhlasu zamestnávateľa. Pokiaľ okresný súd poukázal v rozsudku na minimálnu mzdu v Nemecku, okresný súd nezabezpečil v tomto smere dôkaz zo Spolkového ministerstva práce a sociálnych vecí. Okresný súd sa nezaoberal diétami, ktoré boli navrhovateľovi vyplatené za mesiac apríl 2014. Pokiaľ okresný súd v odôvodnení rozsudku tvrdí, že za mesiac marec 2014 bola navrhovateľovi vyplatená mzda vo výške 8,00 Eur/1 hodina, t.j. pri odpracovaní 100 hodín mzda vo výške 800,00 Eur, do uvedenej sumy boli započítané diéty. Navrhovateľ a svedkovia mali nárok okrem minimálnej mzdy i na diéty, bezplatné ubytovanie a náhradu za pohonné hmoty. Navrhovateľ nemal nárok na mzdu vo výške 8,00 Eur/1 hodina ani podľa dodatku k pracovnej zmluve, pretože nárok v uvedenej výške bol podmienený odvedeným pracovným výkonom. V tomto smere chcel položiť svedkom otázky na okolnosť, či dohodnuté práce vykonávali riadne a kvalitne, sudkyňa ho však upozornila, že jeho otázky sú mimo prejednávanej veci a preto ďalšie otázky svedkom nekládol. Okresný súd nezaujal stanovisko k dôkazu o nekvalitnej práci, ktorý bol vystavený nemeckým majstrom. Navrhovateľ mal viesť stavebný denník podľa čl. VII. bod 3 pracovnej zmluvy, navrhovateľ ho však po odchode neodovzdal, čo viedlo k strate tohto denníka. Tým porušil ust. § 81 písm. e/ Zákonníka práce. V závere odvolania uviedol, že okresný súd odňal odporcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko neumožnil jeho právnomu zástupcovi vykonať dôkazy vypočutím svedkov a tiež doposiaľ nedoručil odporcovi uznesenie o priznaní svedočného svedkovi F..

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že rozsudok okresného súdu považuje za vecne správny, navrhol ho potvrdiť a zaviazat' odporcu k povinnosti zaplatiť mu trovy odvolacieho konania vo výške 99,68 Eur.

K jednotlivým argumentom odvolateľa uviedol, že argumentácia odporcu v bode 1 odvolania je absurdná. Odporca predložil svoje vyjadrenie spolu s dochádzkou v jednom vyhotovení 8 dní pred konaním pojednávania, pričom súd nemal už možnosť doručiť toto vyjadrenie právnemu zástupcovi navrhovateľa. Takýto postup odporcu mal zrejme špekulatívny zámer, aby navrhovateľ nemal možnosť oboznámiť sa s prílohami, ktoré odporca predložil súdu. Odporca teda zámerne porušil zákon a teraz sa dovoľáva dodržania zákonnosti zo strany súdu napriek tomu, že sám odporca zákon nerešpektoval. Dôkaz predložený odporcom (dochádzka) predstavuje pochybný dôkaz, navyše upravovaný na kopírovacom zariadení a prispôbený potrebám odporcu, čo navrhovateľ počas prvostupňového konania niekoľkokrát zdôraznil. Odporca nikdy nepredložil originál stavebného denníka, kde sa mala nachádzať aj dochádzka navrhovateľa a ostatných pracovníkov na stavbe v Spolkovej republike Nemecko. Ako vyplynulo z výpovede svedkov, k zmene zapisovania odpracovaných hodín došlo až po tom, ako upozornil nemecký partner odporcu, že by s tým boli problémy, kvôli kontrolným orgánom, preto sa do dochádzky začalo uvádzať 8 hodín denne napriek tomu, že navrhovateľ odpracoval 10 hodín denne. Odporca sám obchádzal zákonnú úpravu, z ktorej jasne vyplýva, že navrhovateľ má nárok na mzdu vo výške, ktorá prináleží zamestnancom v krajine, do ktorej bol pracovník vyslaný. Navrhovateľ zároveň dostatočným spôsobom preukázal, že aj pri neexistencii zákonom stanovenej minimálnej mzdy v Nemecku, a to najmä v oblasti stavebníctva platili kolektívne dohodnuté minimálne mzdové tarify, a to pre všetkých bez výnimky. Odporca nepredložil súdu žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nasvedčoval tomu, že navrhovateľ bol na pracovnej ceste. Zo strany navrhovateľa sa jednalo o výkon práce v zahraničí, na ktorú bol vyslaný zamestnávateľom, nikdy nešlo o pracovnú cestu. Pokiaľ sa odporca pohráva s myšlienkou, že diéty sú súčasťou mzdy, takýto právny jeho právny názor nemá oporu v platnej právnej úprave a len potvrdzuje skutočnosť, aké praktiky používajú zamestnávateľa, aby akýmkoľvek spôsobom obišli zákon a tým ušetrili na nákladoch firmy a krátili zákonné nároky zamestnancov. Pokiaľ odporca argumentuje, že nemohla byť navrhovateľovi vyplatená mzda vo výške 8,00 Eur/1 hodina v čistom, nakoľko vyplatenie mzdy v uvedenej výške bolo podmienené odvedeným pracovným výkonom určeným zamestnávateľom, navrhovateľ k tomu uviedol, že odporca do skončenia dokazovania nepredložil žiaden dôkaz o tom, že sa jednalo o úkolovú mzdu a najmä, ako bola táto mzda nastavená. Navyše navrhovateľ nikdy nebol upozornený na nekvalitnú prácu, resp. iné porušenie pracovnej disciplíny. List pána L., stavbyvedúceho v Nemecku je účelovo vyfabrikovaný dôkaz. List bol napísaný dňa 21.11.2014, pričom do tohto dátumu neexistuje žiadna zmienka a najmä relevantný dôkaz o nekvalitnej práci zo strany navrhovateľa. Nikde v predložených dôkazoch sa neuvádza, že boli zistené vady (nekvalitne odvedená práca). Pokiaľ odporca argumentuje tým, že navrhovateľ mal viesť stavebný denník, uvedené tvrdenie nie je pravdivé. Ak došlo k strate stavebného denníka ihneď po odchode navrhovateľa z pracoviska v Nemecku, potom je na mieste otázka, odkiaľ odporca vyhotovil kópie dochádzky zamestnancov zapísané v stavebnom denníku a rozpis realizovaných prác. Odporca navyše prišiel s tvrdením o strate stavebného denníka až po tom, ako bol vyzvaný na predloženie originálov listinných dôkazov za účelom porovnania ich zhody s kópiami predloženými do spisu. Tvrdenie odporcu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom je ďalšia z účelových obrán odporcu. K doručovaniu, resp. nedoručovaniu uznesenia o priznaní svedočného sa navrhovateľ vyjadrovať nebude, nakoľko nedisponuje relevantnými informáciami.

Krajský súd ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 za použitia § 156 ods. 3 O.s.p.) podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, a to z nasledovných dôvodov:

Krajský súd ako súd odvolací po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a prejednávajúcu vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov, v podstatných bodoch na ne odkazuje, a preto uvádzať ďalšie dôvody už nepovažuje za potrebné. Odvolacie námietky odporcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Okresný súd správne vyhodnotil dôkaz - Dodatok k pracovnej zmluve zo dňa 13.03.2014, v ktorom bola jasným a určitým spôsobom dohodnutá mzda navrhovateľa za 1 hodinu odvedenej práce. Existenciu tohto dodatku a jeho uzavretie zmluvnými stranami potvrdila nakoniec i svedkyňa odporcu O. O., ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že dodatok bol podpísaný o 2 dni neskôr. Výpoveď označenej svedkyne v tom smere, že sa im dodatok nevrátil od zamestnancov v origináli späť, nespôsobuje jeho neplatnosť. Existenciu dodatku k pracovnej zmluve nakoniec potvrdil i sám konateľ odporcu U. Y., ktorý takisto potvrdil, že tento dodatok sa podpísal na návrh pána F. (i keď neskôr), zároveň na otázku súdu vypovedal, že dodatok k pracovnej zmluve i samotná pracovná zmluva založená v súdnom spise (č.l. 6 a č.l. 11) sú totožné s originálom. Pokiaľ konateľ odporcu následne vypovedal, že sa nejedná o jeho podpis na dodatku k pracovnej zmluve, toto tvrdenie vyhodnotil odvolací súd ako účelové. Okresný súd správne vyhodnotil i vykonané dôkazy vo vzťahu k rozsahu odpracovaných hodín navrhovateľom v žalovanom období. Odvolací súd v tomto smere odkazuje na rozsiahle argumenty a právne úvahy okresného súdu uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil. Neobstojí ani námietka odporcu, že postupom okresného súdu mu bola v súvislosti s vypočutím svedkov F. a O. odňatá možnosť konať pred súdom. Argument právneho zástupcu odporcu v tom smere, že ďalšie otázky označeným svedkom nekládol preto, lebo ho sudkyňa upozornila na to, že ním kladené otázky sú mimo prejednávanej veci, odvolací súd vyhodnotil ako účelový. Nič predsa právnemu zástupcovi odporcu nebránilo, aby do súdnej zápisnice uviedol námietky proti postupu konajúcej sudkyne, resp. aby jeho otázky boli v priamej reči zaznamenané do súdnej zápisnice. Obsah zápisnice o pojednávaní zo dňa 28.11.2014 (na ktorom boli vyššie označení svedkovia vypočutí) v ničom nenasvedčuje, že by právnemu zástupcovi odporcu bolo znemožnené klásť otázky svedkom F. a O.. Pokiaľ právny zástupca argumentuje v odvolaní, že postupom okresného súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom aj tým, že odporcovi nebolo riadne doručené uznesenie o priznaní svedočného svedkovi F., tento argument je odvolaciu súdu nejasný, pretože odporca ďalej už v odvolaní bližšie neuvádza, aký súvis má prípadné nesprávne doručenie uznesenia o znalečnom s odňatím možnosti odporcovi konať pred súdom. Navyiac v zmysle ust. § 202 ods. 3 písm. g/ O.s.p. proti rozhodnutiu o svedočnom odvolanie nie je prípustné.

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zistenia a právne úvahy rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. V zmysle označeného ustanovenia potvrdil i výrok o trovách konania, ktorý zodpovedá stavu veci a zákonu a proti ktorému odporca nevzniesol žiadne námietky.

Odvolací súd priznal navrhovateľovi ako úspešnému účastníkovi odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.) trovy odvolacieho konania, ktoré boli riadne uplatnené a vyčíslené a predstavujú trovy právneho zastúpenia za 1 úkon právnej pomoci v hodnote 91,29 Eur, ku ktorému bol pripočítaný režijný paušál v hodnote 8,39 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.